

βεβαιωθῆς πόσην ἀνυπολόγιστον σπουδαιότητα ἔχει δι' ἐμὲ ἡ ἐκτέλεσις τῆς παρακλήσεώς μου ταύτης. Ἐὰν παραλείψῃς καὶ τὸ ἐλάχιστον ἐκ τῶν ὅσα σοὶ ἔγραψα, θὰ ἔχῃς τὴν συνειδήσιν σου βεβαρημένην μετὸν θάνατόν του, ἢ, ὅπερ τὸ χεῖριστον, μετὴν ἀπώλειαν τῶν φρενῶν μου.

Ἐχω πληρεστάτην πεποίθησιν, ὅτι δὲν θ' ἀποκρούσῃς τὴν ἱκεσίαν μου. Ἡ καρδία μου σταματᾷ, τὰ μέλη μου παραλύονται, ὅταν καὶ μόνον φαντασθῶ ὡς δυνατὴν τοιαύτην τινὰ ἀποποίησιν ἐκ μέρους σου. Εὐρίσκομαι εἰς ξένον τόπον, μεταξὺ ξένων ἀνθρώπων, ἐν ἀπεριγράπτῳ ψυχικῇ στενοχωρίᾳ, τὴν ὁποίαν καὶ ἡ μᾶλλον παράφορος φαντασία δὲν δύναται νὰ παραστήσῃ δεινότεραν ἢ ὅσον πράγματι εἶνε. Ὡ, μὴ λησμονήσῃς οὐδὲ στιγμὴν, ὅτι ἂν ἐκτελέσῃς μετὰ πάσης ἀκριβείας τὴν παράκλησίν μου, ὅλη μου ἡ παρούσα δυστυχία θὰ

ἀφανισθῇ ὡς ὀμίχλη ἐνώπιον τοῦ ἡλίου. Σὲ καδι-
κετεῦω, σὲ ἐξορκίζω, Λάνυον, βοήθησέ με καὶ σώσε
τὸν φίλον σου

Ἑρρίκον Τζέκυλ.

(Υστερόγραφον.) Εἶχον ἤδη κλείσῃ καὶ σφραγίσῃ τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, ὅτε αἰφνης μία φοβερά σκέψις συνετάραξεν ἐκ νέου τὴν ψυχὴν μου. Ἄν τυχὸν αὐτὴ ἡ ἐπιστολή, ἔνεκα οἷου δήποτε ἀπροσδοκήτου συμβάντος, ἔλθῃ μόλις αὔριον πρωὶ εἰς χεῖράς σου, τότε σὲ παρακαλῶ νὰ ἐκτελέσῃς αὔριον τὸ ἐσπέρας τὴν παράκλησίν μου, καὶ νὰ περιμένῃς τὸν ἄνθρωπον ἐκείνον κατὰ τὸ μεσονύκτιον. Πιθανὸν ὅμως τότε νὰ εἶνε πάρα πολὺ ἄργα. Ἄν τὸ μεσονύκτιον τῆς αὔριον παρέλθῃ χωρὶς νὰ ἰδῇς τὸν ἄνθρωπον, τότε γνώριζε, ὅτι δὲν θὰ ἐπανίδῃς πλέον τὸν Ἑρρίκον Τζέκυλ.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΜΕΤ' ΑΛΛΗΛΩΝ.

Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἑρμάννου Χάιβεργ.

(Συνέχεια.)

Τὸ ἀπόγευμα τῆς πρώτης ταύτης ἡμέρας ἐνφ' ἐκάθητο εἰς τὸν ἐξώστην τῆς μεγάλης, πρὸς τὸν κήπον τετραμμένης αἰθούσης, καὶ ἐπινον τὸν καφέν, λόγου γινομένου περὶ ἐκδρομῆς ἐν ἀμάξῃ εἰς τὰ περίχωρα, ἡ Καρμελίτα ἐπλησίασε πρὸς τὴν θειαν τῆς, τὴν Μερτσέδες, καὶ ψιθυρίζουσα εἰς τὸ οὖς αὐτῆς ἠρώτησε, ἂν θὰ τὴν πάρουν μαζὴ τὼν εἰς τὴν ἐκδρομὴν.

Ὁ Καῖϋ ἐκάθητο πρὸς τὰ ἀριστερὰ ἐπὶ πολυθρόνας καπνίζων καὶ ἀναγινώσκων τὴν ἐφημερίδα εἶχε δὲ κατὰ τὴν συνήθειάν του τὸν ἕνα πόδα ἐπὶ τοῦ ἑτέρου, καὶ ἐφόρει ἀχύρινον πῖλον πλατύγυρον κεκλιμένον πρὸς τὸ μέτωπόν του.

Ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλία ἵστατο ἀπέναντί του παρά τινι τραπέζῳ καὶ ἤντλει ἐκ τινος ἀργυροῦ λέβητος ὕδωρ εἰς τὴν καφεδόχην.

«Δὲν μπορεῖς νὰ ξεσυνειδίῃς αὐτὸ τὸ ψιθύρισμα» εἶπε πρὸς τὴν Καρμελίταν μετ' ὕψους πλήρης μομφῆς.

«Ἡρώτησε ἂν θὰ τὴν πάρωμε μαζὴ 'ς τὴν ἐκδρομὴν» εἶπεν ἡ Μερτσέδες μετ' ὕψους πραυντικόν.

«Θὰ σκεφθῶμε — Σήμερα, ἰσως! Ἀλλοτε ὅμως, τὰ μικρὰ παιδιὰ δὲν πρέπει νὰ λαβαίνουν μέρος εἰς ὅλα, ὅσα κάνουν οἱ μεγάλοι.»

Εἰς τὸ πρόσωπον τῆς Καρμελίτας διεδέχθησαν ταχέως ἀλλήλας παντὸς εἶδους ἀνοικταὶ καὶ σκοτειναὶ σκιαί, ἀλλ' οἱ μεγάλοι τῆς ὀφθαλμοὶ ἐφαινοντο ἐπαιτούντες — κατὰ τὴν εὐδιάλλακτον καὶ ἀμνηστικὸν φύσιν τῶν παιδιῶν — ἀπόλυτον ἐκπλήρωσιν τοῦ πόθου τῆς παρὰ τῆς μητρὸς.

«Σὲ παρακαλῶ, μητέρα» ἐψιθύρισε καὶ ἐπλησίασε πρὸς τὴν μητέρα τῆς.

Ἄλλ' ἡ ὄψις τῆς γυναίκος ἔμεινεν ἀσθηρὰ καὶ ἄκαμπτος. Χωρὶς ποσὺς νὰ μεταβάλλῃ τὴν στάσιν τῆς, ἐπανελάβε, διατάσσουσα τὰ κυάδια ἐπὶ τοῦ δίσκου: «Θὰ σκεφθῶμε, θὰ ἰδοῦμε!»

«Θὰ λάβῃ μέρος» εἶπεν αἰφνης μία δυνατὴ καὶ ἀποφασιστικὴ φωνή.

Ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλία ἔρριψε τὸ κοχλιάριον, τὸ ὁποῖον ἔτυχε κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην νὰ κρατῇ εἰς τὴν χεῖρά τῆς, καὶ ὀρθώσασα ὅλον τῆς τὸ σῶμα ἐκύτταξε βλοσυρῶς τὸν ἄνδρα τῆς.

Ὁ Καῖϋ ἔπεμψε τὴν Καρμελίταν εἰς τὸ δωματίον του, διὰ νὰ τῷ φέρῃ δῆθεν ἐν βιβλίον, ὅτε δὲ ἡ μικρὰ ἐξῆλθεν ἐκ τῆς αἰθούσης, εἶπε πρὸς τὴν σύζυγόν του.

«Ἀπέπεμψα τὴν Καρμελίταν, διότι θέλω νὰ ὁμιλήσω ἀμέσως μαζὴ σου περὶ αὐτοῦ τοῦ πράγματος. Διατί δὲν θέλεις νὰ ἔλθῃ μαζὴ μας, σήμερον ὅπως καὶ εἰς τὸ μέλλον;»

«Γνωρίζεις τὰς ιδέας μου. Αὐταὶ αἱ διασκεδάσεις πρέπει ν' ἀποτελοῦν ἐξαιρέσειν διὰ τὰ παιδιὰ, καὶ ὄχι κανόνα» ἀπήντησεν ἡ γυνή. «Εκτὸς τούτου δὲν εἶνε καλὸν διὰ τὰ μικρὰ παιδιὰ νὰ ἐνδύσκωνται πάρα πολὺ συχνὰ μετὰ τοὺς μεγάλους. Ἀκούουν καὶ βλέπουν πράγματα, τὰ ὁποῖα εἶνε καλῆτερον νὰ τοῖς μὲνουν ἄγνωστα εἰς τὴν

ἡλικίαν των. Νὰ ἀναγκασθῶμεθα δὲ πάλιν εἰς ὅλους μας τοὺς λόγους καὶ εἰς ὅλα μας τὰ κινήματα νὰ λαμβάνωμεν ὑπ' ὄψιν τὰ παιδιὰ, εἶνε πολὺ ὀχληρόν.»

«Καὶ πότε λοιπὸν πρέπει νὰ εὐρίσκειται τις μετὰ τὰ τέκνα του; Ἡ πρωΐα ἔχει τὰ καθήκοντά της καὶ τὰς ἐργασίας της. Εἰς τὸ τραπέζι δὲν τοῖς ἐπιτρέπεται ἡ ὁμιλία. Τὸ ἐσπέρας εἶνε δι' αὐτὰ ἡ ὥρα τοῦ ὕπνου. Νομίζω ὅτι καμμία ἄλλη εὐκαιρία δὲν εἶνε τόσον κατάλληλος νὰ ἐπιδράωμεν ὠφελίμως ἐπ' αὐτῶν, ὅσον οἱ περίπατοι καὶ αἱ ἐκδρομαί, καθ' ἃς ἐξοικειοῦμεν αὐτὰ συγχρόνως πρὸς τὴν φύσιν. Τί φρονεῖς περὶ τούτου, Μερτσέδες;» προσέειπεν ὁ Καῖϋ ὀλίγον τι ἀπερίσκεπτος.

Ἡ Μερτσέδες παρετήρησε τὸν Καῖϋ μετ' ἰδιαίτερόν τι βλέμμα, καὶ δὲν εἶπε τίποτε.

Ἄλλ' ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλία ἔλαβεν ἀμέσως τὸν λόγον καὶ εἶπε: «Εἶνε πολὺ ἀσχημον, ὅτι ἀποκλινόμεν τόσον πολὺ εἰς τὰς ιδέας μας. Ἐννοοῦμεν τὸ πρᾶγμα καθ' ὅλως διάφορον τρόπον. Ἐγὼ πρὸ πάντων θεωρῶ ἐπιβλαβὲς καὶ ἐπικίνδυνον τὸ νὰ συνειθίζωμεν τὰ παιδιὰ εἰς τὰς διασκεδάσεις. Καὶ καθὼς πρὸ ὀλίγου εἶπα; εἶναι πάρα πολὺ ὀχληρὸν πρᾶγμα νὰ εἶνε κανεὶς πάντοτε ἀναγκασμένος χάριν τῶν παιδιῶν νὰ ζυγίσῃ τὰ λόγια του. Πρέπει ἐπὶ τέλους ν' ἀπαλλατῶμεθα ἐνίστε αὐτῆς τῆς ὀχληρᾶς ἀνάγκης.»

«Πρὸς τοῦτο ἔχομεν τὰς ἐσπέρas», ἀπήντησεν ὁ Καῖϋ συντόμως. Ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλία ὕψωσε σπασμαδικῶς τοὺς ὤμους καὶ χωρὶς νὰ προσφέρῃ οὐδὲ λέξιν ἔθηκε τὸν καφὲ τοῦ ἀνδρός τῆς ἐπὶ τοῦ τραπέζιου.

«Δὲν τὸν πίνεις βαρὺν;» ἠρώτησεν ἔπειτα τὴν ἀδελφὴν τῆς καὶ παρετήρησεν αὐτὴν μετ' ἑταστικόν. Ἡ Μερτσέδες ἐσηκώθη φιλοφρόνως καὶ ἠὺχαρίστησε.

Τὴν στιγμὴν ταύτην εἰσῆλθεν ὁρηκτικῶς ἡ Καρμελίτα εἰς τὸ δωματίον καὶ ἐλησμώνησε νὰ κλείσῃ τὴν θύραν. Ἐκ τοῦ προδόμου ἔπνευσε σφοδρὸν ρέυμα ἀέρος.

«Κλείσε δὲ τὴν θύρα!» ἐφώναζεν ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλία μετ' ὀργῆς, καὶ ἡ ἀφελὴς, εὐθυμὸς ὄψις τοῦ κορασίου μετεβλήθη αἰφνης εἰς τὴν ἐκφρασιν ἐκείνην τῆς αἰφνηθίας θλίψεως, ἥτις φαίνεται τόσον συγκινητικὴ εἰς τὰ πρόσωπα τῶν παιδιῶν μας.»

«Πόσον εἶσαι ἀφιλόφρων!» εἶπεν ὁ Καῖϋ μετ' ἐλαφρᾶς μομφῆς.

Ἦδη ἐσίωπων πάντες. Ὁ Καῖϋ ἐγύριζε τὰ φύλλα τοῦ βιβλίου, τὸ ὁποῖον ἔφερεν ἡ Καρμελίτα. Ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλία ἐστηρίχθη εἰς τὸ πρῶτεῖχμα τοῦ ἐξώστου καὶ ἀπεστραμμένον ἔχουσα τὸ πρόσωπον παρετήρησε τοὺς ὑποκάτω ἐκτεινομένους λειμῶνας ἡ δὲ Μερτσέδες καὶ τὸ κοράσιον μετέβησαν μετ' ἐλαφρὸν βῆμα εἰς τὸ παρακείμενον δωματίον.

Μετὰ τινὰ σιγὴν μετεστράφη αἰφνης ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλία πρὸς τὸν ἄνδρα τῆς καὶ εἶπε:

«Πρέπει νὰ ὁμιλήσωμεν καὶ πάλιν. Ἀπὸ αὐτὰς τὰ ἀντιλογίας

δὲν εἰμπορεῖ νὰ προέλθῃ ποτὲ καλὸν τι. Ἡ πρέπει ν' ἀφήσῃς εἰς ἐμὲ τὴν φροντίδα τῆς ἀνατροφῆς, ἢ —»

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἦλθεν ἡ παιδαγωγὸς ἐκ τοῦ κήπου καὶ ἔφερε τὰ δύο παιδιά. Ταῦτα ἔτρεξαν ἀμέσως πρὸς τὴν μητέρα των, ἀλλ' αὕτη ἀπέκρουσεν αὐτὰ ἀποτόμως καὶ ἔκαμε νεῦμα εἰς τὴν παιδαγωγὸν νὰ τὰ λάβῃ μαζὶ τῆς καὶ ν' ἀπέλθῃ.

Ὁ Καῖϋ, τοῦ ὁποίου ἐμελλεν ἤδη νὰ ἐκραγῇ ἡ ὀργή, ἀφωπλίσθη αἰφνης πρὸς στιγμὴν διὰ τοῦ ἐπεισοδίου τούτου. Δίκαιος ὦν ἠναγκάσθη ἐνδομύχως νὰ ὁμολογήσῃ εἰς ἑαυτὸν, ὅτι ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλία ἐδείκνυε καὶ πρὸς τὰ ἴδια τῆς τέκνα τὴν αὐτὴν αὐστηρότητα καὶ ἀκαμψίαν.

Ἡ γυνὴ ἐνόησε τί ἐσκέπτετο ὁ Καῖϋ κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην καὶ ταχέως ἐπαμφελήθεϊσα τοῦτο εἶπε:

«Γνωρίζεις καλῶς, ὅτι καὶ εἰς τὸν Καῖϋ καὶ εἰς τὴν Ἰουλίαν μας δὲν συγχωρῶ τί ποτε ἀλλὰ φέρομαι ὅπως καὶ πρὸς τὴν Καρμελίταν. Ἡ σκέψις μάλιστα, ὅτι δὲν πρέπει νὰ φαίνεται μεροληπτική, μὲ κάμνει ἀκόμη αὐστηροτέραν τοῦ δέοντος. Πιστευσέ μου, ὅτι ἡ ἀνατροφή τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ἡ Καρμελίτα εἰς τὸ Ἀμβουργὸν εἶχε τόσα ἐλαττώματα ὅσα καὶ προτερήματα. Παρετήρησες, Καῖϋ, πῶς κάθηται 'ς τὸ τραπέζι ἡ Καρμελίτα; εἶδες πῶς τρώγει καὶ πῶς μεταχειρίζεται τὸ πηροῦνι; Ἐκὼς ταῖς τὰ νύχια τῆς πῶς τὰ δαγκᾷ; Καὶ τὸ χειρότερον ἀπ' ὅλα αὐτὰ εἶνε ἡ αὐθάδεια τῆς καὶ τὸ πείσμα τῆς.»

«Ὅχι δὲν εἶνε αὐθάδης οὔτε πεισματωδής, καὶ ὡς πρὸς τὰ ἄλλα — τὸ παιδί εἶνε πάντα παιδί!»

Βέβαια, ἀλλὰ πρέπει μιὰ φορὰ ἐπὶ τέλους νὰ γείνῃ ἡ ἀρχή, διὰ νὰ διορθωθῇ ἐγκαίρως. Περὶ τῶν γνώσεών τῆς δὲν εἰξεύρω τίποτε. Πιστεύω ὅτι ἔκαμε προόδους. Ἐχει δὲ καὶ μουσικὸν ταλέντο, ἀρκετὰ καλλιτεργημένο διὰ τὴν ἡλικίαν τῆς. Ἀλλὰ τὸ σπουδαιότατον ἐλλείπει: ἡ μετριοφροσύνη, ἡ ὑπακοή.»

«Πόσον ἄδικη ποὺ εἶσαι!» εἶπεν ὁ Καῖϋ καὶ συνέπτυξε σπασμωδικῶς διὰ τῶν δακτύλων τὴν ἐφημερίδα, ἣν ἐκράτει, καὶ «Α! ἅ!» ἐφώνασε μὲ βαθὺν στεναγμόν.

Τὶ ἐσήμαινον αὐτοὶ οἱ φθόγγοι, ἐνόησε κάλλιστα ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλία. Ἀλλὰ πρὶν ἢ ἀποκριθῇ, προσεικόσθη ἡ προσοχή τῆς ὅπου τοῦ υἱοῦ τῆς Καῖϋ ἀτακτοῦντος ἐν τῷ κήπῳ.

«Τί κάνειτε αὐτοῦ, Καῖϋ; Σοὺ εἶπα ἑκατὸ φορές πῶς δὲν πρέπει νὰ κόπητ' ὁτὸν κήπο, ὅτε ἄνθη, οὔτε φύλλα οὔτε ἄλλο τι. Ποῦ εἶσθε, δεσποινίς; διατί δὲν προσέχετε νὰ μὴ ἀτακτῇ τὸ παιδί;» ἐφώνασεν ἡ γυνὴ μὲ ἀπότομον καὶ δεσποτικὸν ὕψος.

«Ὡς νὰ μὴ ἐφρόντο ἑκατομμύρια φύλλα καὶ ἄνθη, ὥς νὰ μὴ εὗρισκετο εἰς αὐτὰ τὰ μικρὰ πράγματα ἢ εὐτυχία τῶν παιδιῶν! Τί μεγάλο δυστύχημα εἶνε ἂν κοπῇ ἕνα ῥόδο 'ς τὸν κήπο; Δὲν ἀνθοῦν τὰ πάντα τριγύρω μας διὰ νὰ μᾶς τέρπουν; Ἀφῆσε δὲ εἰς τὰ παιδιά τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν εὐθυμίαν! Πόσον ἀνόητον εἶνε νὰ ἐμποδίζωμεν ὅλας τὰς ἀθάλας κινήσεις τῆς παιδικῆς καρδίας, καὶ νὰ τοῖς ἀφαρῶμεν ἀκαταπαύστως τὴν ἀφέλειαν καὶ τὴν φυσικότητα τῆς συμπεριφορᾶς των. Πᾶσα ἀγωγή εἶνε σχεδὸν βλαβερὰ. Ἡ μεγάλη, ἡ ἀληθινὴ διδασκαλός, εἶνε ἡ φύσις. — Καὶ νομίζεις ὅτι ἡ Καρμελίτα δὲν αἰσθάνεται ἤδη τὴν διχονοίαν μας; νομίζεις ὅτι δὲν ἐννοεῖ τὰς ἐριδὰς μας; Καὶ ὅλ' αὐτὰ τὴν πρώτην μέρα! Εἶμαι πολὺ ἀνήσυχος διὰ τὸ μέλλον.»

Ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλία ἐτίλλε λεπτὰ τινα νήματα, ἀπολυθέντα εἰς τὸ ἄκρον τῆς χειρὶδος τῆς, καὶ συνέσφιγγε τοὺς ὀδόντας.

«Τότε στείλ' ἐνὶ ὀπίῳ 'ς τὸ Ἀμβουργόν!» εἶπεν ἀποτόμως.

Ὁ Καῖϋ ἔρριπεν ἐπὶ τῆς γυναικὸς τοῦ ἀπερίγραπτον τι βλέμμα, ἐν' ᾧ ἀπεκατοπτρίζετο ἀγανάκτησις καὶ ἄλγος.

«Ὅχι!» ἐφώνασε μὲ ὕψος ἀποφασιστικόν. «Ἀλλὰ ἔχω λάβῃ ἄλλην ἀπόφασιν. Θὰ προσπαθῶ νὰ κρατήσω τὴν Μερτσέδες διὰ τὴν Καρμελίταν. Μία παιδαγωγὸς δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ πράξῃ περισσώτερον διὰ τὴν θυγατέρα μου, καὶ πρὸς τοῦτους — τὰ κόρασια ὀρεῖλουν

διὰ τῆς ἀνατροφῆς νὰ γίνωνται ἡθικά, ἀγαθὰ τὴν καρδίαν καὶ ἡπια πλάσματα. Ἡ μόρφωσις τῆς καρδίας των εἶνε τὸ σπουδαιότερον.» Ἐν τῇ Κλεμεντίνα Ἰουλία ἀνεφλέχθη ἄγριον πῦρ. Δὲν ἤξευρε πλέον τί ἔκαμνε.

«Πρόσεξε εἰς τοὺς λόγους μου, Καῖϋ: ἡ ἡ Μερτσέδες ἡ ἐγώ!» ἐφώνασε.

«Πολὺ καλά. Εἰς τοιοῦτους λόγους μὲ τοιοῦτον ὕψος, ἀποκρίνομαι: ἡ Μερτσέδες!» ἀπήντησεν ὁ Καῖϋ καὶ ἤψωσε τὸ σοβαρὸν καὶ ὠραῖον πρόσωπόν του πρὸς τὴν γυναῖκα, ἥτις ἔτρεμε κατ' ὅλα τῆς τὰ μέλη καὶ μὲ συνεσφαιρωμένας τὰς χεῖρας κατέβη εἰς τὸν κήπον.

Ὁ Καῖϋ ἐπέστρεφεν ἐκ τινος πρωϊνῆς ἐκδρομῆς, κατ' ἣν εἶχεν ἐπιθεωρήσῃ τὰ κτήματά του, εἶχε συνομιλήσῃ μὲ τὸν ἐπιστάτην, εἶχεν ἐξετάσῃ βιβλία καὶ λογαριασμούς, καὶ ἐν συντόμῳ εἶχεν ἐργασθῇ κατὰ τὴν συνήθειάν του ἀπὸ πρωΐας μέχρι τῆς μεσημβρίας. Ἐνφ διέβαινε διὰ τοῦ ὁπισθεν τῆς ἐπαύλεως κειμένου καὶ τοὺς μεγάλους λειμῶνας ἐμπερικλείοντος ἀνδῆρου, εἶδεν αἰφνης δύο παῖδας ἐκ τῶν

παρακειμένων χωρικῶν καλυβῶν ζητοῦντας φωλεὰς πτηνῶν ἐπὶ ἐνὸς δένδρου, ἀκριβῶς δὲ τὴν στιγμὴν ἐκεῖνιν ὁ εἰς ἐκ τῶν παιδῶν κατέβαινε ὀλισθαίνων τὸν κορμὸν τοῦ δένδρου, φέρον καὶ τὴν λείαν τῶν φῶν. Ἀμα εἶδον οἱ παῖδες τὸν Καῖϋ, ἔμειναν ἀμηχανοῦντες καὶ ἐκρυψαν τὰς φωλεὰς εἰς τοὺς σκούφους των, περιμένοντες τὸ ἀποβησόμενον.

«Δεῖξαι! ἐδῶ τοὺς σκούφους σας» εἶπεν ὁ Καῖϋ πλησιάζας.

Οἱ παῖδες ἠτένισαν κατὰ πρῶτον ἀλλήλους καὶ εἰτα ἔστρεψαν περιδεῇ τὰ βλέμματα πρὸς τὸν κτηματίαν.

«Ποῖος ἀπὸ σᾶς ἔκλεψε τὴ φωλιά!»

«Δὲν τὴν πῆρα ἐγώ» ἀπήντησεν ὁ ξανθὸς παῖς.

Κ' ἐγὼ δὲν ἤθελα νὰ τὴν πᾶρω, ἀλλ' αὐτὸς μὲ παρακίνησε» ἤρχισεν ὁ ἄλλος, ὁ μαυρομάλλης.

Ὁ Καῖϋ ἀκουσίως ἐμειδίασε. Ἐσκέφθη ὅτι καὶ αὐτὸς ἐν πῇ παιδικῇ του ἡλικίᾳ θὰ ἔπραττε τὸ αὐτό.

«Ἀνάβα πάλιν ἐπάνω εἰς τὸ δένδρον καὶ θές εἰς τὰ αὐγὰ εἰς τὴν θέσιν τους, ἀλλὰ πρόσσεξε μὴ τὰ σπάσῃς. Καὶ ἂν καμμιά φορὰ σὲ ξανατσακώσω, — ξέρεις; —»

Ὁ Καῖϋ ἐκίνησεν ἀπειλητικῶς τὴν χεῖρα, ἀλλὰ τὸ πρόσωπόν του δὲν ἐδείκνυε πολλὴν αὐστηρότητα. Ἐνῶ ὁ μαυρομάλλης ἀνέβαινε πάλιν τὸ δένδρον ὅπως ἀπυθέσῃ τὴν φωλεὰν εἰς τὴν προτέρας τῆς θέσιν, ἠρώτα ὁ Καῖϋ τὸν ξανθὸν παῖδα περὶ τῶν γονέων του καὶ τῶν ἀδελφῶν του.

«Ἐτοὶ λοιπόν, ὁ πατέρας σου εἶνε ἐργάτης, καὶ εἶσθε ἐξ ἡ ἀδέλφια;»

Ὁ παῖς κατένευε.

«Καὶ ἔχετε ὅλοι ἐργασία;»

«Μάλιστα!»

«Καὶ σύ, τί ἐργασίαν ἔχεις;»

«Ἐγὼ καθαρίζω τὰ στιβάλια τοῦ κυρίου βαρῶνου καὶ κάνω θελήματα.»

«Τίνος βαρῶνου;»

«Τοῦ βαρῶνου Βόμστωρφ.»

«Ἐτοί; καὶ πόσο σοὺ δίνει;»

«Τίποτα.»

«Τίποτα;»

«Ὅχι, μοῦ δίνει μόνον τὰ παλῆὰ φορέματα. Μερικὲς φορές μοῦ δίνει καὶ καμμιά δεκάρα, καὶ κάθε πρωὶ μοῦ δίνει καὶ καφέ.»

«Πηγαίνεις 'ς τὸ σχολεῖο;»

«Πηγαίνω, ὅταν τελειώσω ἔνωρὶς τὴν ἐργασίαν μου.»

«Καὶ πόσες ὥρες ἐργάζεσαι 'ς τοῦ Βαρῶνου;»

«Ἀπὸ τὰς ἑπτὰ ἕως τὰς ὀκτῶ, καὶ τὸ ἀπογευμα. Τὰ μεγάλα στιβάλια τοῦ βαρῶνου, ὅσο νὰ τὰ καθαρίσω, αἶε πολλὴ ὥρα. Ἐχει μόνον ἕνα ζευγάρι· κ' ἔπειτα πρέπει νὰ καθαρίσω καὶ τὰ ῥούχα του, ξαλλοιάς δὲν βγαίνει ἔξω.»

ΠΕΤΡΟΣ ΜΑΣΚΑΝΙΣ.

«Έχει λοιπόν μόνον μιὰ φορεσιά ρούχα;» ἠρώτησεν ὁ Καῖϋ.

«Μόνο μιὰ φορεσιά» ἀπήντησεν ὁ παῖς.

Ὁ Καῖϋ ἐφαντάζετο μετὰ τὴν περιγραφὴν ταύτην τὸν βίον τοῦ συγγενοῦ του. Μιὰ φορεσιά ρούχα, ἓνα ζευγάρι στιβάλια, καὶ τὰ ἄλλα ἰσως εἰς ἐνικὸν ἀριθμὸν! Καὶ ὅμως οἱ δύο μεγάλοι κυνηγετικοὶ κύνες δὲν εἰμποροῦν νὰ λείψουν! Καὶ καθ' ἑκάστην ἡμέραν οἶνοι ἐκλεκτοί, μεδὸκ ἢ καὶ καρμανίτης! Ἀπεφάσισε νὰ ἐπισκεφθῇ προσεχῶς τὸν συγγενὴ του, ὅπως λάβῃ πληροστέραν βεβαιότητα περὶ τοῦ βίου τὸν ὅποιον διηγέ.

Ἀποῦ ἀπέπεμψε τοὺς δύο παῖδας ὁ Καῖϋ, ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του καὶ πλησιάζας πρὸς τὴν ἐπαυλιν ἤκουσε τοὺς εὐθύμους γέλωτας τοῦ κορασίου του, μετ' ὀλίγας δὲ στιγμὰς ἔτρεξε πρὸς συνάντησιν τοῦ ἡ Καρμελίτα μετ' ἐρυθρὰς τὰς παρειὰς καὶ ἀστράπτοντας ἐκ χαρὰς τοὺς ὀφθαλμοὺς. Τὸ ζῶηρον κοράσιον ἐσκίρτα ἀγαλλόμενον περὶ τὸν πατέρα της, ἡσπάζετο τὰς χεῖράς του καὶ ἔδεικνυε παντοιοτρόπως τὴν παιδικὴν χαρὰν του.

Ὁ δρόμος ἀνέβαινεν ἤδη εἰς μικρὸν τινα καὶ ὁμαλῶτατον λοφίσκον κεκαλυμμένον ὑπὸ πυκνῶν δενδροστοιχιῶν. Ὁ ἥλιος περιέλουε μὲ τὸ θερμὸν φῶς του τοὺς κλάδους καὶ διελάμπρυνε τὰ φυλλώματα αὐτῶν μετὰ τὰ θαυμασιώτατα χρώματα, ἐνῶ ἐν τῇ ἐσωτερικῇ τῶν δενδροστοιχιῶν ἐπεκράτει ἡπιον σκιδόφως.

Ἐκ τοῦ σκιερωτέρου βᾶθους ἐπρόβαλεν αἰφνης ἡ Μερτσέδες, περιβεβλημένη λευκὴν ἐσθῆτα καὶ κρατοῦσα ἀναπεπταμένον ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν της ἐρυθρὸν τι ἀλεξήλιον. Ἡ κατ'ἀλευκος ἐσθῆς καὶ τὸ ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν της ἐρυθρὸν χρώμα παρῆχον αὐτῇ τὴν ὀψιν φωτεινῆς, αἰθερείου μορφῆς, τὸ δὲ εὐμηκες καὶ εὐκαμπτον σῶμα καὶ τὸ ἡμερον βᾶδιμά της ἐπηύξανον τὴν ἐντύπωσιν ταύτην, ἣν ἐνεποίει εἰς τὸν Καῖϋ.

«Μερτσέδες, Μερτσέδες. Ἐλα γρήγορα! ὁ πατέρας εἶν' ἐδῶ» ἐφώναζεν ἡ Καρμελίτα. Ἡ Μερτσέδες ἐκλινε τὸ ἀλεξήλιον πρὸς τὰ ὅπισθ' αὐτῆς ἐπορεύθη βραδέως πρὸς συναντήσιν τῶν.

Ὅτε πλησιάσαντες πρὸς ἀλλήλους ἐπορεύοντο δι' ἄλλης τινὸς ὁδοῦ εἰς τὴν ἐπαυλιν, εἶπεν ὁ Καῖϋ! «Χθὲς ὠμιλήσαμεν ἐν τῇ ἀμάξῃ περὶ τῆς διαμονῆς σου, Μερτσέδες. Ἐπιθυμῶ νὰ σοὺ κάμω μίαν πρότασιν. Ἀνάλαβε σὺ τὴν ἀνατροφὴν τῆς Καρμελίτας, ὡς παιδαγωγός. Μὴ χωρισθῇς πλέον καθόλου ἀπὸ ἡμᾶς.»

Ἡ Μερτσέδες ἐσταμάτησε μίαν στιγμὴν καὶ παρητήρησε τὸν Καῖϋ ἐκπληκτος, συνάμα δὲ καὶ μετὰ τινος φόβου.

«Ἐγὼ — ἐγὼ! Εἰς τὸ σπῖτι σας — μετὰ τὴν Καρμελίταν; Καὶ ἡ — Ἰουλίτ! — εἶνε ἀδύνατον.»

«Διατε ἀδύνατον;» ἠρώτησεν ὁ Καῖϋ καὶ ἐκτύπα ἐπανειλημμένως τὴν ῥάβδον του ἐπὶ τῆς ἀμμοστρώτου ὁδοῦ.

«Τὸ γνωρίζεις, ἀνευ ἐξηγήσεων, Καῖϋ», ἀπήντησεν ὁ Μερτσέδες χωρὶς νὰ ὑψώσῃ τὰ βλέμματα.

«Τὸ γνωρίζω καλὰ! ἀλλὰ πρέπει γὰρ εἰμεθα ἀνώτεροι τοιούτων φόβων.»

«Ὅχι, Καῖϋ! Ἀκούσε: ἔχω τὰ αὐτὰ αἰσθήματα μὲ σέ. Γνωρίζω τὴν ἀδελφὴν μου. Πρὸ ἐτῶν σοὺ τὴν περιέγραψα, ὅτε ἡμῃν εἰσέτι παιδίον. Ἡ περιγραφή ἦτο πιστή, καὶ τὸ εἶδες καὶ σὺ ὁ ἴδιος. Ἐως τῶρα ἐνέδιδες, καὶ ἦσθε εὐτυχεῖς. Τώρα ὅμως ὁ χαρακτήρ σου ἀναλαμβάνει τὰ ἀρχαῖα του δίκαια. — Αὐτὸ εἶνε καὶ δὲν εἶνε καλὸ. — Καὶ ἐγὼ; Ἡ ἀδελφὴ μου μὲ ἀγαπᾷ τόσο ὀλίγον ὅσον καὶ τὴν Καρμελίταν. . . . Πρὸ πάντων λυποῦμαι διὰ τὸ καῖμένο τὸ κορίτσι. Πτωχὸ κορίτσι!

«Πτωχὸ κορίτσι!» ἐπανελάβεν ὁ Καῖϋ, «Δι' αὐτὸ ἀκριβῶς πρόκειται. Κάμε εἰς ἐμὲ αὐτὴν τὴν χάριν, Μερτσέδες. Μείνε, πρὸς χάριν μου. Δὲν θέλεις νὰ πράξῃς κατὰ πρὸς ἰδικὴν μου χάριν, Μερτσέδες;» ἠρώτησε μὲ θαυματοειδὸν ὕψος.

Ἡ ἐρώτησις αὕτη ἦτο σχεδὸν σκληρὰ διὰ τὴν κόρην. Μὲ ἀπερίγραπτον βλέμμα, μὲ ὀφθαλμοὺς ὑγροὺς ἐκ τῆς συγκινήσεως, παρητήρησεν τὸ Καῖϋ.

«Ὁμιλήσεις περὶ αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως μὲ τὴν Ἰουλίαν;» ἠρώτησεν εἰτα, ἀναλαμβάνουσα τὴν ἀταραξίαν της.

Ὁ Καῖϋ ἐσιώπα.

«Βλέπεις; τὸ ἤξευρα! Ἦναντιώθη εἰς τὴν θέλησίν σου.»

«Ὁφείλει νὰ ὑπακούσῃ» εἶπεν ὁ Καῖϋ τραχέως. «Καὶ ἂν δὲν θέλῃ, τότε —»

«Ὅχι, Καῖϋ, αὐτὸ δὲν εἶνε φρόνιμον» εἶπεν ἡ κόρη διακόπτουσα αὐτὸν «Ἐξ αὐτοῦ δύναται νὰ προέλθῃ μόνον δυστυχία. Δὲν γίνεται. Τὸ μόνον μέσον θὰ ἦτο —»

«Ποῖον;»

«Νὰ ἐπιστρέψῃ ἡ Καρμελίτα μαζὴ μου.»

Ὁ Καῖϋ ἐσκέπτετο. Ἦγωνίζετο. Ἐπειτα ὅμως εἶπε ταχέως καὶ ἐμφατικῶς;

«Καὶ δι' ἐμὲ — δι' ἡμᾶς δὲν φροντίζεις;»

«Ναί, ἀκριβῶς διότι φροντίζω διὰ σέ — δι' ἡμᾶς.»

«Δι' ἡμᾶς» ἐπανελάβεν ἡ κόρη ταπεινῇ τῇ φωνῇ.

Ἦδη ἐφθασαν εἰς τινὰ καμπὴν τῆς ὁδοῦ, ἀποκρύπτουσαν τὸν Καῖϋ καὶ τὴν Μερτσέδες ἀπὸ τοῦ κορασίου, ὅπερ ἔτρεχε μόνον, καὶ ἀπὸ παντὸς ἄλλου θεατοῦ. Τότε ὁ Καῖϋ ἔθηκε τὸν βραχιονά του περὶ τὴν μέσην τῆς νεάνιδος.

Πρέπει νὰ ὁμιλήσωμεν καθαρά, Μερτσέδες — εἶπεν ὁ ἀνὴρ, ἐνῶ ἡ νεάνις δι' ἐλαφρὰς κινήσεως ἀπελύθη ἀπὸ τοῦ βραχιονός του. «Ἀγαπᾷ τὴν Κλεμεντίναν Ἰουλίαν μετ' ὅλα της τὰ λάθη, σήμερον ὅπως καὶ τότε, ἀλλὰ μόνον ἐν ὅσῃ ἡ Καρμελίτα δὲν μέλλει νὰ ὑποφέρῃ ἐκ τούτου. Τότε ὅμως, — τότε . . .»

«Τότε τὴν μισεῖς» εἶπεν ἡ νεάνις συμπληροῦσα τὴν φράσιν του.

Ὁ Καῖϋ ἀποδόχῳρσεν ἐντρομος. Μετὰ βραχείαν σιγὴν, ἐξακολουθήσας μὲ βῆμα βραδὺ τὸν δρόμον του, ἐπεβεβαίωσε τοὺς λόγους της εἰπών:

«Ἔτσι εἶνε. Ἐχεις δίκαιον.»

«Βλέπεις λοιπόν, Καῖϋ; Ἡ πρότασις μου δὲν ἦτο ἡ καλλιτέρα;»

«Εἶνε καὶ ἄλλος λόγος, Μερτσέδες. Οὐδένα ἄλλον εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον ἀγαπᾷ τόσο πολὺ, μετὰ τὴν γυναῖκά μου, ὅσον σέ. Εἶσαι ἀναγκαῖα εἰς ἐμὲ, διὰ τὴν εὐτυχίαν μου.»

Ἡ Μερτσέδες ἔσειε τὴν κεφαλὴν.

«Ναί, Ναί!» εἶπεν ἡ κόρη βραδέως, «Ἄλλ' ἐγὼ — ἐγὼ —.»

Ἡ κόρη δὲν ἠδύνατο νὰ συμπληρώσῃ τὴν φράσιν.

«Θέλεις νὰ πῇς, ὅτι εἶμαι πολὺ ἐγωιστής; σκέπτομαι μόνον διὰ τὸν ἑαυτὸν μου. Δὲν εἶνε ἔτσι, Μερτσέδες; Ἀλλὰ καὶ σὺ δὲν μένεις εὐχαρίστως πλησίον μου;»

«Ὁ, φθάνει, φθάνει!» ἐπρόφερεν ἀγωνιαδῶς ἡ κόρη καὶ ἀπεμακρύνθη ἀπ' αὐτοῦ δρομαία.

«Μερτσέδες!» ἐφώναζεν ὁ Καῖϋ.

Ἄλλ' ἤδη ἐχώριζεν αὐτοὺς καὶ ἡ μᾶλλον ἀναπεπταμένη χώρα καὶ ἡ εὐθυμὸς φλυαρία τῆς Καρμελίτας, ἥτις ἔσπευσε πρὸς τὸν πατέρα της φέρουσα δέσμην ἀνθέων, αἵτινα εἶχε συλλέξῃ δι' αὐτόν.

(Ἐπετα συνέχεια.)

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ.

1. ΑΔΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΑΝΤΖΩΝΗΣ, μετὰ σχετικῆς βιογραφίας (ἐν σελ. 129).

2. Ο ΠΡΙΓΚΗΨ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ, υἱὸς τῆς πριγκιπίσσης Σοφίας (ἐν σελ. 132), ἐγεννήθη τῇ 7/19 Ἰουλίου 1890 ἐν τῇ ἐν Δεκελείᾳ μεγάρῳ.

3. ΜΟΥΣΙΚΗ ΣΥΝΑΥΛΙΑ. Εἰκ. ὑπὸ G. Tyrahn (ἐν σελ. 133).

4. Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΕΛΕΝΗ ΒΑΚΑΡΕΣΚΟΥ (ἐν σελ. 136). Εἶνε γνωστὸν τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις ἐκ τοῦ ἡμερησίου τύπου ὅτι ὁ διάδοχος τοῦ ρουμανικοῦ θρόνου, ὁ ἀνεψιὸς τοῦ βασιλέως Καρόλου, πρίγκηψ Φερδινάνδος κατελήφθη ὑπὸ σφοδροῦ ἔρωτος πρὸς τὴν δεσποινίδα Βακαρέσκου, τὴν προσφιλεστάτην ἀκόλουθον τῆς θείας αὐτοῦ, βασίλισσης Ἐλισάβετ· γνωστὴ δὲ τυγχάνει καὶ ἡ μέχρι τούδε ἐξέλιξις τοῦ ἐρωτικοῦ τούτου ἐν Βουκορεστίῳ ἐπεισοδίου.

Ἡ δεσποινὶς Βακαρέσκου, ἥς τὴν εἰκόνα δημοσιεύομεν σήμερον, ἀνήκει εἰς μίαν τῶν πρώτων καὶ περιωνύμων οἰκογενειῶν ἐν Ρουμανίᾳ, εἶνε δὲ πράγματι γυνὴ ἔξοχος ὅχι μόνον κατὰ τὸ κάλλος ἀλλὰ καὶ λόγῳ πνευματικῶν χαρισμάτων, ἔτυχε δὲ τελείας μορφώσεως, καὶ κέκτηται ἀληθῶς ποιητικὸν τάλαντον. Ἡ ἰδιάζουσα εὐνοία καὶ ἐκτακτὸς συμπάθεια, ἥς ἀπολαύει παρὰ τῇ βασιλίᾳ Ἐλισάβετ ἡ δεσποινὶς Βακαρέσκου, εἶνε ἡ ἀρίστη ἀπόδειξις ὅτι ἡ διὰ τὰς φυσικὰς καὶ πνευματικὰς ἀρετὰς τῆς ἔξοχος αὕτη κόρη ἦτο ἀξία τῆς ἀγάπης τοῦ νεαροῦ ἡγεμονίδου.

5. ΑΙ ΦΙΛΑΙ. Εἰκὼν ὑπὸ G. Koch (ἐν σελ. 137).

6. ΠΙΕΤΡΟΣ ΜΑΣΚΑΝΗΣ (ἐν σελ. 140). Ἴδε «Ἐπιστῆμη καὶ Καλλιτεχνία» σελ. 143.